

Розділ I

Анна

Третій день квітня року Божого 1662-го

Я опинилася в полоні дикої Півночі. У в'язниці снігу, що сипав без упину. Очі сліпило яскраве біле світло — і жодної тіні навколо. Я стояла на палубі, а переді мною лежала порожнеча.

Шляху попереду не видно.

Просто неба моя накидка швидко побіліла від снігу, щільного, наче алебастр. Я змерзла, хоч і не тремтіла. Руки поси-ніли, а серце сповнила пустка. Здавалося, години тягнуться вічно, проте виходити на сушу мені не кортіло.

Огорнувши мене білим покривалом, снігопад почав стихати. Я струснула плечима — і сніг посипався з накидки. На неї лягли ще кілька останніх сніжинок. На землю опустилася синя сутінь.

Нарешті я побачила, куди ми прямували.

То було щось заледве схоже на гавань із невеличким анклавом примітивних будиночків навколо. Мені наказали зійти на сушу, тож я пошкандибала вздовж трапа, не чуючи ніг після стількох тижнів на морі. Різкий вітер, наче чиясь рука, підганяв мене до похмурих північних земель.

Отут ми й розпрощалися з капітаном Гундерсоном. Шкода було його покидати. Ми насолодилися кількома теологічними дискусіями, мандруючи вздовж підступного узбережжя Норвегії. Він оберігав мене від небезпек і змусив свою команду шанобливо до мене ставитися. Я боялася, що капітан Гундерсон — остання цивілізована людина, яку мені довелося зустріти на цій хижій землі.

Схоже, так воно й було, бо до мене наблизився грубий чоловік. Його руда кошлата борода була помережана льодом, а шкіра темна від бруду. Він зупинився, щоб плюнути на сніг: жовтий слиз заплямував чисту білизну. Від огиди я ступила крок назад, але він схопив мене за плечі.

— А чого це ти не закута в ланцюги?

Він струснув мене. З його рота огидно смерділо. Я впізнала шотландський акцент.

— Постановили, що в цьому немає потреби, — відповіла я мерзенному чоловікові, не приховуючи пихатого тону.

Він фиркнув, схопившись за великий ключ на поясі.

— Вам краще б запам'ятати, хто ви така, фру Родіус, арештантко короля.

Він знову сплюнув, щоб підкреслити свою владу наді мною. Я стримувала нудоту й високо тримала голову, поки він говорив.

— Я бейліф^{*} Локгерт, і я за вами пильнуватиму в осяжному майбутньому.

Осяжне майбутнє. Слова запекли наче тавра на моєму тілі. Як же ти жорстоко вчинив, не давши мені шансу на помилування. І от я вишу на волосинці, сподіваючись, що ти

---

^{*} Представник короля, що здійснює адміністративну й судову владу (прим. пер.).